

THE
CRUEL PRINCE

DE WREDE PRINS

Holly Black bij Boekerij:

The Cruel Prince (De wrede prins)

The Wicked King (De gevallen koning)

The Queen of Nothing (De verbannen koningin)

De gestolen erfgenaam

Dief van de nacht

De verloren troon

Water

Bloed

IJzer

HOLLY BLACK

THE
CRUEL PRINCE

DE WREDE PRINS

DEEL 1

VAN DE ELFHAME-SERIE



Eerste druk februari 2020

Negende druk april 2024

ISBN 978-90-492-0340-5

ISBN 978-94-023-1455-7 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Cruel Prince*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: © Karina Granda, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Sean Freeman

Illustraties binnenwerk: Kathleen Jennings

Zetwerk: Pier Post

© 2018 Holly Black

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Cassandra Clare, die eindelijk
naar Faerie gelokt is*

het Grillige Bos

Palcis
Elfhame

Melkwoud

Insmire

Maskermeer

landgoed
van
Madoc

Kaart van de
verschuivende eilanden van

Elfhame

landgoed van Locke

Insmoor

Vergeteltoren

Insweal

Heulhuis





Boek 1

*Kinderen geboren uit elfengeslacht
verlangen nooit naar overhemd, jurk
of andere dracht, verlangen
nooit naar eten of vuur,
krijgen altijd hun hartenwens,
goedkoop of duur:
rinkelende zakken vol goud,
trouwen, zeven jaar oud.
Elk elfenkind beschikt over
een blinkende beker,
twee sterke pony's,
tien schapen, zeker.
Allen hebben huizen,
elk een, gebouwd van graniet
of gebakken steen.
Ze leven van kersen en zijn
vrij als de wind.
Wat zou ik dat graag willen zijn:
een elfenkind.*

Robert Graves

Elfenkind



Op een lome zondagmiddag draalde een man in een lange, donkere jas voor een huis aan een door bomen omzoomde straat. Hij had niet net zijn auto geparkeerd en was ook niet per taxi gekomen. Niet een van de burens had hem over de stoep zien slenteren. Hij was simpelweg verschenen, alsof hij tussen de ene en de andere schaduw vandaan was gestapt.

De man liep naar de voordeur en hief zijn vuist om aan te kloppen.

Binnen zat Jude op het kleed in de woonkamer zompige vissticks uit de magnetron te eten die ze door een kwak ketchup haalde. Haar tweelingzus Taryn deed op de bank een dutje met een deken in haar armen en haar duim in haar mond, met vlekken van vruchtensap rondom. Aan de andere kant van de bank staarde hun oudere zus Vivienne naar de tv. Haar kattenogen waren gericht op de tekenfilmhuis die voor de tekenfilmkat op de vlucht was. Ze lachte toen het erop leek dat de muis zou worden opgegeten.

Vivi was niet als andere grote zussen, maar omdat de zevenjarige Jude en Taryn identiek waren, met hetzelfde weerbarstige bruine haar en hetzelfde hartvormige gezicht, waren zij zelf ook anders. Vivi's ogen en de lichtbehaarde topjes van haar oren waren wat Jude betreft niet veel vreemder dan het evenbeeld zijn van een ander.



En als het haar van tijd tot tijd opviel dat de buurtkinderen Vivi meden of dat hun ouders zacht en met bezorgde stemmen over haar praatten, vond Jude dat niet ontzettend belangrijk. Volwassenen maakten zich altijd zorgen, waren altijd aan het fluisteren.

Taryn geeuwde, rekte zich uit en drukte haar wang tegen Vivi's knie.

Buiten liet de stralende zon het asfalt van opritten smelten. Grasmaaiers zoemden en kinderen spetterden in zwembaden in achtertuinen. Pap was in de schuur waar hij een smederij had. Mam bakte in de keuken hamburgers. Alles was saai. Alles was in orde.

Toen er op de voordeur werd geklopt sprong Jude overeind om open te doen. Ze hoopte dat het een van de meisjes van de overkant van de straat was, die wilde gamen of haar kwam uitnodigen om na het avondeten te komen zwemmen.

De lange man stond op hun deurmat en staarde haar met een felle blik aan. Hij had ondanks de hitte een lange bruinleren jas aan. Zijn schoenen waren met zilver beslagen en ze maakten een hol geluid toen hij over de drempel stapte.

Jude keek naar zijn beschaduwde gezicht en huiverde. 'Mam,' riep ze. 'Ma-am. Er is iemand.'

Hun moeder kwam de keuken uit terwijl ze haar natte handen afveegde aan haar spijkerbroek. Ze trok bleek weg toen ze de man zag. 'Ga naar je kamer,' zei ze op angstaanjagende toon tegen Jude. 'Nu!'

'Van wie is dat kind?' De man met het vreemde accent wees naar Jude. 'Van jou? Van hem?'

'Van niemand.' Mam keek niet eens naar Jude. 'Ze is het kind van niemand.'

Dat was niet waar. Jude en Taryn leken precies op hun vader. Dat zei iedereen. Ze zette een paar stappen naar de trap, maar ze wilde niet alleen zijn in haar kamer. Vivi, dacht Jude, Vivi weet wel wie die lange man is. Vivi weet wel wat we moeten doen. Maar Jude bleef als verstijfd staan.

'Ik heb veel onmogelijke dingen gezien,' sprak de man. 'Ik heb de eikel gezien voor de eik er stond. Ik heb de vonk voor de vlam gezien. Maar zoiets als dit heb ik nog nooit gezien: een dode vrouw die leeft. Een kind dat uit niets is geboren.'

Mam leek sprakeloos. Haar lichaam beefde van de spanning.



Jude wilde haar hand vastpakken om er een kneepje in te geven, maar durfde het niet.

‘Ik geloofde Balekin niet toen hij me vertelde dat ik je hier zou vinden,’ zei de man. Zijn stem klonk nu zachter. ‘Die botten van een aardse vrouw en haar ongeborn kind in de verbrande restanten van mijn landhuis waren overtuigend. Weet je hoe het is om terug te keren van het slagveld en je vrouw samen met je enige erfgenaam dood aan te treffen? Om je leven in as aan te treffen?’

Mam schudde haar hoofd. Dat was geen antwoord, maar meer een poging om zijn woorden van zich af te laten glijden.

Hij zette een stap naar haar toe en zij deed er een naar achteren. Er was iets mis met het been van de lange man. Hij bewoog zich stijfjes, alsof het pijn deed. De lichtval was anders in de hal en Jude zag de vreemde groene tint van zijn huid en dat de tanden in zijn onderkaak te groot leken te zijn voor zijn mond.

Hij had net zulke ogen als Vivi.

‘Ik zou met jou nooit gelukkig zijn geweest,’ vertelde mam hem. ‘Jouw wereld is niet voor mensen als ik.’

De rijzige man nam haar lange tijd in zich op. ‘Je hebt geloften afgelegd,’ zei hij uiteindelijk.

Ze hief haar kin. ‘En die heb ik toen weer ingetrokken.’

Zijn blik ging naar Jude en er verscheen een harde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Wat is een belofte van een sterfelijke echtgenote waard? Ik denk dat ik mijn antwoord al heb.’

Mam draaide zich om.

Bij het zien van de blik van haar moeder rende Jude de woonkamer in.

Taryn sliep nog steeds. De tv stond nog altijd aan. Vivienne keek loom op met haar kattenogen. ‘Wie is daar? Ik hoorde geruzie.’

‘Een enge man,’ vertelde Jude haar ademloos, ook al had ze maar een kort afstandje afgelegd. Haar hart bonkte in haar keel. ‘We moeten naar boven.’ Het kon haar niets schelen dat haar moeder alleen haar de opdracht had gegeven naar boven te gaan. Ze was niet van plan in haar eentje te gaan.

Vivi stond met een zucht op en ze schudde Taryn wakker.



Slaperig volgde Judes tweelingzus de twee andere meiden naar de gang.

Op weg naar de met vloerbedekking bedekte trap zag Jude haar vader binnenkomen vanuit de achtertuin. Hij had een bijl in zijn hand, bijna identiek aan een exemplaar dat hij in een museum in IJsland had bestudeerd. Het was niet ongevoon om haar vader met een bijl te zien. Hij en zijn vrienden vonden oude wapens helemaal geweldig en brachten veel tijd door met het bespreken van ‘materiële cultuur’ en het schetsen van ideeën voor fantasierijke zwaarden. De manier waarop hij het wapen vasthield was wel vreemd, alsof hij op het punt stond om...

Haar vader zwaaide met de bijl naar de lange man. Hij had nog nooit zijn hand geheven naar Jude of haar zussen, zelfs niet als ze heel ondeugend waren geweest. Hij zou niemand een vlieg kwaad doen. Zo zat hij gewoon niet in elkaar. En toch... En toch...

De bijl zoefde vlak langs de lange man heen en het blad ervan sloeg zich in het houten deurkozijn.

Taryn maakte een vreemd, hoog jammerend geluidje en sloeg haar handen voor haar mond.

De lange man trok een kromzwaard onder zijn leren jas vandaan. Een zwaard, als in een sprookje.

Pap probeerde de bijl uit het kozijn te trekken toen de man de punt van zijn zwaard in zijn buik stak en die omhoogduwde. Er klonk een geluid als knappende takken, gevolgd door een dierlijke kreet. Pap zakte op het tapijt in de hal in elkaar. Mam werd altijd boos als ze daar met modderschoenen op liepen. Het tapijt dat langzaam rood werd...

Mam gilde. Jude gilde. Taryn en Vivi gilden. Iedereen leek te gillen, behalve de lange man.

Hij keek Vivi aan. ‘Kom hier.’

‘J-jij monster!’ schreeuwde hun moeder, en ze zette een stap naar de keuken. ‘Hij is dood!’

‘Ren niet weg,’ waarschuwde de man. ‘Niet na wat jij hebt gedaan. Als je weer wegrent, zweer ik dat ik...’

Maar ze rende wel weg. Ze was bijna de hoek om toen zijn zwaard



haar in de rug raakte. Ze viel maaiend met haar armen op het linoleum en veegde zo magneetjes van de koelkast.

De geur van vers bloed hing in de lucht, als die van nat, heet metaal. Net als die van die schuursponsjes die mam gebruikte om de braadpan schoon te maken als iets echt was aangekoekt.

Jude rende naar de man toe, sloeg met haar vuisten tegen zijn borst en schopte naar zijn benen. Ze was niet eens bang. Ze wist eigenlijk niet of ze überhaupt wel iets voelde.

De man negeerde Jude. Lange tijd stond hij daar maar, alsof hij niet helemaal kon geloven wat hij had gedaan. Alsof hij wenste dat hij de afgelopen vijf minuten kon terugdraaien. Toen liet hij zich op een knie zakken. Hij pakte Jude bij haar schouders beet en klemde haar armen tegen haar zij, zodat ze hem niet meer kon slaan, allemaal zonder naar haar te kijken. Hij staarde naar Vivienne. 'Jij bent me ontnomen,' zei hij. 'Ik ben gekomen om je mee te nemen naar je echte thuis, in Elfhamme onder de heuvel. Daar zul je onvoorstelbaar rijk zijn. Daar zul je bij je eigen soort zijn.'

'Nee,' zei Vivi met haar sombere, zachte stem. 'Ik ga helemaal nergens met jou naartoe.'

'Ik ben je vader.' Zijn stem klonk nu hard, als het knallen van een zweep. 'Jij bent mijn erfgenaam, mijn bloed, en jij zult me in alles gehoorzamen.'

Ze bewoog zich niet, maar klemde haar kaken op elkaar.

'Jij bent haar vader niet,' schreeuwde Jude naar de man. Ook al hadden Vivi en hij dezelfde ogen, ze wilde het niet geloven.

Zijn handen verstrakten op haar schouders.

Ze maakte een piepend, protesterend geluid, maar ze bleef hem uitdagend aankijken. Ze had menige staarwedstrijd gewonnen.

Hij verbrak als eerste het oogcontact, wendde zijn gezicht af om naar Taryn te kijken die huilend aan de schouders van hun moeder schudde, alsof ze haar probeerde wakker te maken.

Mam bewoog niet. Mam en pap waren dood. Ze zouden zich nooit meer bewegen.

'Ik haat je,' vertelde Vivi de lange man met een venijn waar Jude blij mee was. 'Ik zal je altijd haten. Dat zweer ik.'



De nietszeggende uitdrukking van de man veranderde niet. ‘En toch ga je met mij mee. Bereid deze kleine mensen voor. Pak alleen het nodige in. We rijden voor het donker weg.’

Vivienne hief haar kin. ‘Laat ze met rust. Neem mij mee als dat moet, maar laat hen hier.’

Hij staaarde Vivi aan en snoof. ‘Dus je wilt je zussen tegen mij beschermen? Zeg eens, waar wil je dan dat ze heen gaan?’

Vivi zweeg.

Ze hadden geen grootouders of andere familieleden. Tenminste, voor zover ze wisten.

Hij keek Jude weer aan, liet haar schouders los en ging staan. ‘Ze zijn de nakomelingen van mijn vrouw en daarom mijn verantwoordelijkheid. Ik ben misschien wreed, een monster en een moordenaar, maar ik loop niet weg voor mijn verantwoordelijkheden, zoals jij je verantwoordelijkheden als oudste niet kunt ontlopen.’

Jaren later, toen Jude zich het verhaal herinnerde van wat er was gebeurd, kon ze zich het moment niet herinneren dat ze hun spullen pakten. De enorme schok leek dat uur in zijn geheel te hebben gewist. Vivi moest ergens tassen vandaan hebben gehaald om daar hun favoriete prentenboeken en hun dierbaarste knuffels in te doen, samen met foto’s, pyjama’s, jassen en shirtjes. Of misschien had Jude haar eigen spulletjes ingepakt. Dat kon ze niet meer met zekerheid achterhalen.

Ze kon zich niet voorstellen hoe het hen was gelukt, met de afkoevende lijken van hun ouders beneden. Ze kon zich niet voorstellen hoe het had gevoeld, en naarmate de jaren verstreken kon ze zich er ook niet meer toe zetten om het te herbeleven. De gruwel van de moorden zwakte af met de tijd. Haar herinneringen aan die dag vervaagden.

Een zwart paard met grote, zachte ogen knabbelde aan het gras van het gazon toen ze naar buiten gingen. Jude had haar armen om zijn nek willen gooien en haar natte gezicht tegen zijn zijdezachte manen willen drukken. Voor ze dat had kunnen doen, had de lange man eerst haar en daarna Taryn voor zich op het zadel getild, alsof ze bagage waren in plaats van kinderen. Hij zette Vivi achter zich.

‘Hou je vast,’ zei hij.

Jude en haar zusjes huilden de hele rit naar Faerie.



In Faerie zijn er geen vissticks, en geen ketchup of televisie.



Ik zit op een kussen terwijl een imp mijn haar vlecht. Ze heeft lange vingers en haar nagels zijn vlijmscherp. Ik krimp in elkaar. Ze kijkt me met haar zwarte ogen aan via de spiegel op klauwen op mijn kaptafel.

‘Het toernooi is pas over vier nachten,’ zegt het wezen. Haar naam is Tatterfell, en ze is een bediende in het huishouden van Madoc tot ze haar schuld aan hem heeft afgelost. Ze zorgt al voor me sinds ik klein was. Het was Tatterfell die de brandende Faeriezalf op mijn ogen smeerde om me het Ware Zicht te geven zodat ik door de meeste betoveringen heen kon kijken, die de modder van mijn laarzen borstelde, en die gedroogde lijsterbessen aan een touwtje reeg zodat ik die als een ketting om mijn nek kon dragen en zo tegen bezweringen was beschermd. Ze veegde mijn neus af en herinnerde me eraan mijn kousen binnenstebuiten te dragen zodat ik in het bos niet zou afdwalen.

‘En hoe graag je het ook wilt, je kunt de maan niet sneller laten ondergaan of opkomen. Probeer vanavond het huishouden van de generaal te eren door er zo elegant mogelijk uit te zien.’

Ik zucht.

Ze heeft nooit veel geduld gehad met mijn hatelijkheid. ‘Het is een eer om met het hof van de opperkoning te dansen onder de heuvel.’



De bedienden vertellen me maar al te graag hoeveel geluk ik heb, een bastaard van een vrouw die is vreemdgegaan, een mens zonder ook maar een druppel Faeriebloed dat als een echt Faeriekind wordt behandeld. Taryn krijgt vrijwel hetzelfde te horen.

Ik weet dat het een eer is om samen met de kinderen van de adel te worden opgevoed. Een angstaanjagende eer, die ik nooit waard zal zijn.

Het is iets wat moeilijk te vergeten is, met iedereen die me daar steeds aan herinnert.

‘Ja,’ antwoord ik, omdat ze het aardig bedoelt. ‘Het is geweldig.’

Faeries kunnen niet liegen, dus ze hebben de neiging om zich op woorden te concentreren en de toon te negeren, vooral als ze nooit tussen mensen hebben geleefd. Tatterfell knikt goedkeurend. Haar ogen zijn als twee vochtige kraaltjes git. Pupil en iris zijn onzichtbaar. ‘Misschien vraagt iemand om je hand en word je wel een permanent lid van het hof?’

‘Ik wil mijn plek daar zelf verdienen,’ vertel ik haar.

De imp heeft een haarspeld in haar hand en blijft even bewegingsloos zitten. Waarschijnlijk overweegt ze of ze me ermee zal prikken. ‘Doe niet zo gek.’

Het heeft geen zin om tegen haar in te gaan, geen zin om haar aan het rampzalige huwelijk van mijn moeder te herinneren. Stervelingen kunnen op twee manieren permanente onderdanen van het hof worden: door met een hoveling te trouwen of door een bijzondere vaardigheid te perfectioneren zoals het bewerken van metaal of het bespelen van de luit of iets dergelijks. Aangezien het eerste me totaal niet trekt, hoop ik dat ik over genoeg talent beschik voor de tweede mogelijkheid.

Ze legt de laatste hand aan mijn ingewikkelde vlechten die op twee hoorns lijken en trekt me een saffierblauwe fluwelen jurk aan. Niets van dat alles verbergt wat ik ben: een mens.

‘Ik heb er drie knopen voor geluk in gelegd,’ zegt de kleine Faerie opbeurend.

Ik zucht als ze zich naar de deur haast, loop weg bij mijn kaptafel en laat me languit op mijn buik op mijn met een wandkleed bedekte bed



vallen. Ik ben eraan gewend om te worden verzorgd door bedienden. Impen en gnomen, kobolden en krekels. Ragfijne vleugels en groene nagels, hoorns en slagstanden. Ik ben nu al langer dan tien jaar in Faerie en dat komt me allemaal niet meer zo vreemd voor. Hier ben ik de rariteit, met mijn stompe vingers, ronde oren en de levensduur van een eendagsvlieg.

Tien jaar is lang voor een mens.

Nadat Madoc ons uit de mensenwereld had ontvoerd, heeft hij ons naar zijn landgoed op Insmire, het Eiland van Macht, gebracht, waar de vesting van de opperkoning van Elfhame staat. Daar heeft Madoc ons – mij, Vivienne en Taryn – uit plichtsbesef en eergevoel opgevoed. Ook al zijn Taryn en ik het bewijs van mams verraad, hij zit met ons opgescheept omdat we de kinderen van zijn vrouw zijn. Zo gaat dat bij de Faeries.

Als generaal van de opperkoning is Madoc vaak van huis om strijd te voeren voor de kroon. Ook dan wordt er goed voor ons gezorgd. We slapen op matrassen die zijn volgepropt met de zachte vruchtpluisjes van paardenbloemen. Madoc heeft ons alle drie hoogstpersoonlijk getraind in het vechten met een korte sabel en dolk, een fautsoen en met de blote vuisten. Hij heeft het molenspel, fidchell en ganzenbord met ons gespeeld voor de open haard. Hij heeft ons op zijn knie gezet en van zijn bord laten eten.

Tallose nachten ben ik in slaap gevallen bij het geluid van zijn bromstem terwijl hij voorlas uit een boek over oorlogsstrategieën. En ondanks alles wat hij heeft gedaan, wat hij is en wat ik me had voorgenomen, ben ik van hem gaan houden. Ik hou echt van hem.

Het is alleen geen gemakkelijke liefde.

Taryn komt mijn kamer binnengerend. 'Mooie vlechten.' Zij draagt bloedrood fluweel. Haar haar hangt los, waardoor haar lange kastanjebruine krullen om haar heen zwieren als een cape. Een paar lokjes zijn met glinsterend zilverdraad vervlochten. Ze springt naast me op het bed, waardoor het bergje versleten knuffels instort. Een koala, een slang, een zwarte kat, allemaal dierbare bezittingen toen ik zeven was. Ik kan me er niet toe zetten om afstand te doen van een van mijn relieken.



Ik ga rechtop zitten om mezelf wat onzeker in de spiegel te bestuderen. ‘Ik vind ze wel mooi.’

‘Ik heb een voorgevoel,’ zegt Taryn tot mijn verrassing. ‘We gaan een leuke avond hebben.’

‘Leuk?’ Ik had me voorgesteld vanuit onze gebruikelijke schuilplaats chagrijnig naar de menigte te staren en me zorgen te maken over of ik wel goed genoeg zou presteren bij het toernooi om indruk te maken op een lid van de koninklijke familie zodat hij of zij me een ridderschap zou geven. Alleen al bij die gedachte word ik zenuwachtig, maar toch krijg ik het niet uit mijn hoofd. Ik strijk met mijn duim over het ontbrekende topje van mijn ringvinger, iets wat ik doe als ik nerveus ben.

‘Ja.’ Ze port me in mijn zij.

‘Hé! Au!’ Ik ga iets verderop zitten. ‘Wat houdt dat plan precies in?’ Normaal gesproken verstoppen we ons als we naar het hof gaan. We hebben heel wat interessante dingen gezien, maar van een afstandje.

Ze gooit haar handen de lucht in. ‘Wat bedoel je, “wat houdt dat precies in”?’ Het wordt leuk!’

Ik lach een beetje zenuwachtig. ‘Jij weet het ook niet, hè? Oké. Laten we maar kijken of jij een voorspellende gave hebt.’

We worden ouder en alles verandert. Wij veranderen. En hoe graag ik dat ook wil, ik ben er ook bang voor.

Taryn laat zich van mijn bed glijden en steekt haar arm naar me uit, alsof ze mijn danspartner is.

Ik laat me de kamer uit leiden. Mijn hand gaat automatisch naar mijn heup om te controleren of mijn mes daar nog steeds in zijn schede zit.

Madocs huis is binnen een en al pleisterwerk en enorme, ruwe houten balken. Het glas in de ramen is zo grijs als rook, waardoor een vreemde lichtval ontstaat. Terwijl Taryn en ik de wenteltrap af lopen zie ik dat Vivi zich verstoppt op een balkonnetje, waar ze met een frons naar een stripboek staart dat ze uit de mensenwereld heeft gestolen.

Vivi grijnst naar me. Ze draagt een spijkerbroek en een oversized topje, duidelijk niet van plan om naar het feest te gaan. Zij is Madocs wettige dochter en vindt het daarom niet nodig om het hem naar de



zin te maken. Ze doet wat ze zelf wil. Zoals tijdschriften lezen waar ijzeren nietjes in zitten, in plaats van dat de bladzijden aan elkaar gelijmd zijn, zonder dat het haar iets kan schelen of ze haar vingers schroeit.

‘Gaan jullie ergens heen?’ vraagt ze zacht vanuit de schaduw.

Taryn schrikt.

Vivi weet donders goed waar we heen gaan.

Toen we hier net waren kropen Taryn, Vivi en ik samen in Vivi’s grote bed waar we elkaar alles vertelden wat we ons herinnerden over thuis. We hadden het over het eten dat mam altijd liet aanbranden en de popcorn die pap maakte, over de namen van onze burens, hoe het huis rook, hoe het op school was geweest en hoe het glazuur op verjaardagstaarten had gemaakt. We praatten over de series die we hadden gekeken, namen de verschillende verhaallijnen door tot al onze herinneringen gepolijst en onwaar waren.

Tegenwoordig kruipe we niet meer samen in bed, herinneren we ons niets meer samen. Al onze nieuwe herinneringen zijn van deze plek, en daar is Vivi maar matig in geïnteresseerd.

Ze heeft gezworen Madoc te haten, en ze heeft zich aan die belofte gehouden. Als Vivi niet met haar gedachten bij thuis zat, gedroeg ze zich verschrikkelijk. Ze maakte dingen kapot. Ze gilte en schreeuwde en kneep ons als we tevreden waren. Uiteindelijk hield ze daarmee op, maar een deel van haar haat ons volgens mij omdat we ons hebben aangepast, omdat we het beste van de situatie hebben gemaakt. Omdat we hier ons thuis van hebben gemaakt.

‘Ga mee,’ stel ik voor. ‘Taryn heeft een rare bui.’

Vivi neemt haar kort in zich op en schudt dan haar hoofd. ‘Ik heb al plannen.’

Dat zou kunnen betekenen dat ze vanavond naar de sterfelijke wereld wil glippen, maar het zou ook kunnen betekenen dat ze de avond al lezend op dat balkonnetje wil doorbrengen.

Maar goed, als het Madoc ergert, dan is Vivi er blij mee.

Hij wacht beneden in de hal op ons met Oriana, zijn tweede vrouw. Haar huid heeft de blauwige kleur van magere melk en haar haar is zo wit als pasgevalen sneeuw. Ze is prachtig, maar het is



verontrustend om naar haar te kijken. Het is haast alsof je een geest ziet. Vanavond draagt ze groen en goud, een mosachtige jurk met een blinkende, bewerkte kraag waar het roze van haar mond, oren en ogen mee contrasteert. Madoc is ook in het groen gekleed, de kleur van een donker woud. Het zwaard bij zijn heup hangt daar niet ter versiering.

Buiten, voorbij de openstaande dubbele deuren, wacht een gnoom met de zilveren teugels van vijf gevlekte Faerichengsten waarvan de manen met ingewikkelde en waarschijnlijk magische knopen zijn gevlochten. Ik denk aan de knopen in mijn haar en vraag me af hoe sterk die op elkaar lijken.

‘Jullie zien er allebei mooi uit,’ zegt Madoc tegen Taryn en mij. Door de warmte die doorklinkt in zijn stem brengen de woorden een zeldzaam compliment over. Zijn blik gaat naar de trap. ‘Komt jullie zus eraan?’

‘Ik weet niet waar Vivi is,’ lieg ik. Dat is hier zo makkelijk om te doen. Ik kan dit eindelijk volhouden en er nooit op worden betrapt. ‘Ze is het vast vergeten.’

Er trekt een teleurgestelde uitdrukking over Madocs gezicht, maar hij kijkt er niet van op. Hij loopt naar buiten om iets tegen de gnoom te zeggen die de teugels vasthoudt.

Vlabbij staat een van zijn spionnen; een gerimpeld wezen met een neus als een pastinaak en een bochel op haar rug die boven haar hoofd uitsteekt. Ze duwt hem een briefje in zijn hand en schiet dan verrassend lenig weg.

Oriana neemt ons zorgvuldig in zich op, alsof ze verwacht dat er iets niet zal kloppen. ‘Pas vanavond goed op,’ waarschuwt ze. ‘Beloof me dat jullie niets zullen eten of drinken en niet zullen dansen.’

‘We zijn eerder aan het hof geweest.’ Met dat antwoord zeg ik helemaal niets toe.

‘Jullie denken misschien dat zout voldoende bescherming biedt, maar jullie zijn vergeetachtig. Jullie kunnen beter helemaal niets nemen daar. En wat betreft dansen, als jullie stervelingen daar eenmaal aan beginnen, dan dansen jullie je nog dood als wij dat niet voorkomen.’

Ik kijk zwijgend naar mijn voeten. Wij kinderen zijn niet vergeetachtig.



Madoc is zeven jaar geleden met haar getrouwd en kort daarna heeft ze hem een kind geschonken, een ziekelijk jochie genaamd Eik, met schattige hoorntjes op zijn hoofd. Het is altijd duidelijk geweest dat Oriana ons alleen maar tolereert vanwege Madoc. Ze ziet ons als de lievelingshonden van haar echtgenoot: slecht afgericht, met een grote kans dat we ons elk moment tegen onze meester kunnen keren.

Eik beschouwt ons als zijn zussen en ik weet dat dat Oriana niet lekker zit, ook al zou ik nooit iets doen om hem te kwetsen.

‘Jullie staan onder Madocs bescherming, en hij is de favoriet van de opperkoning,’ zegt Oriana. ‘Ik wil niet dat Madoc voor schut wordt gezet door jullie fouten.’ Na die toespraak loopt ze naar de paarden.

Een ervan snuift en schraapt met zijn hoef over de grond.

Taryn en ik kijken elkaar aan en volgen haar.

Madoc zit al op de grootste hengst, een indrukwekkend schepsel met een litteken onder een oog. Hij spert ongedurig zijn neusvleugels en gooit rusteloos zijn hoofd in de lucht.

Ik ga op een lichtgroen paard met scherpe tanden zitten dat naar moeras ruikt. Taryn zoekt een paard uit dat er normaal uitziet en schopt met haar hakken tegen zijn flanken. Ze schieten samen weg als een pijl uit een boog en ik volg haar de nacht in.



Faeries zijn schemerwezens en ik ben er ook een geworden. We staan op als de schaduwen langer worden en gaan naar bed voor de zon opkomt. Na middernacht komen we aan bij de grote heuvel bij Paleis Elfhome. Om naar binnen te gaan moeten we tussen twee bomen door rijden, een eik en een doornboom, en dan recht op de stenen wand af van een verlaten folly. Ik heb dit honderden keren gedaan, maar ik krimp toch in elkaar. Mijn hele lichaam verstijft. Ik grijp de teugels stevig beet en knijp mijn ogen dicht.

Als ik ze opendoe, ben ik in de heuvel.

We rijden over aangestampte aarde door een grot, tussen wortelkolommen door.

Tallose leden van het Volk verdringen zich rond de ingang naar de enorme troonzaal waar hof wordt gehouden: pixies met een lange neus en gerafelde vleugels, elegante dames met een groene huid in lange gewaden met kobolden die hun slepen van de vloer houden, verraderlijke boggans, lachende vossigen, een jongen met een uilenmasker voor en een gouden hoofdtooi op, een oudere vrouw met kraaien op haar schouders, een groepje meisjes met wilde rozen in het haar, een jongen met een huid van schors en veren rond zijn hals, en een groep ridders gehuld in kevergroene wapenrusting. Velen heb ik al eerder



gezien, een aantal heb ik zelfs gesproken. Het zijn te veel wezens om allemaal in me op te nemen, maar toch kan ik niet weggijken.

Ik word dit spektakel en alle pracht en praal nooit zat. Misschien had Oriana toch gelijk met haar angst dat we op een dag vergeten op te passen en erdoor worden meegevoerd, meegesleurd. Ik begrijp waarom mensen bezwijken voor de schitterende nachtmerrie van het hof, waarom ze er gewillig in verdrinken.

Ik ben uit de sterfelijke wereld weggegrist, mijn ouders zijn vermoord. Ik weet dat ik er niet zo van zou moeten houden, maar dat doe ik wel.

Madoc stijgt af. Oriana en Taryn staan al op de grond en geven de teugels aan stalknechten. Het wachten is op mij. Madoc steekt zijn hand uit alsof hij me wil helpen, maar ik laat me van het zadel glijden. Mijn leren sandaaltjes raken met een harde klap de aarde.

Ik hoop dat ik in zijn ogen op een ridder lijk.

Oriana zet een stap naar voren, waarschijnlijk om Taryn en mij aan alle dingen te herinneren die we niet mogen doen. Ik geef haar daar de kans niet voor, haak mijn arm om die van Taryn en trek haar mee naar binnen. De zaal riekt naar brandende rozemarijn en gekneusde kruiden. Achter ons hoor ik de zware voetstappen van Madoc, maar ik weet waar ik heen ga. Het eerste wat we moeten doen als we aan het hof zijn is de koning begroeten.

Opperkoning Eldred zit in zijn grijze staatsiekleed op zijn troon met een zware gouden kroon met eikenbladeren die zijn dunne haar als gesponnen goud op zijn plek houdt.

We buigen en hij raakt onze hoofden licht aan met zijn knokige vingers vol ringen. Dan gaan we weer rechtop staan.

Zijn grootmoeder was koningin Mab, van het Huis van de Struikwinde. Zij leefde als een van de wilde fey voor ze samen met haar gehoornde gemaal en zijn hertenrijders Faerie veroverde. Dankzij hem hebben alle zes de erfgenamen van Eldred naar verluidt een dierlijk kenmerk, iets wat niet ongebruikelijk is in Faerie, maar wel voor de hier verzamelde adel van de hoven.

De oudste prins, Balekin, en zijn jongere broer Dain staan vlakbij en drinken wijn uit houten kommen met een zilveren band eromheen. Dain